

Sygn. akt I C 715/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 11 kwietnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Prezes Sądu Okręgowego Szymon Rożek

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Kaczmarska

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2018r. w Tarnobrzegu

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. P.**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę zadośćuczynienia w kwocie 60.000 zł oraz odszkodowania w kwocie 13.030 zł

I. **zasądza** od pozwanego (...) S.A w W. na rzecz powódki M. P. tytułem zadośćuczynienia kwotę 50.000 zł (pięćdziesiąt tysięcy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 kwietnia 2016r.;

II. **zasądza** od pozwanego (...) S.A w W. na rzecz powódki M. P. tytułem renty skapitalizowanej kwotę 13.030 zł (trzynaście tysięcy trzydzieści), z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

a/ 10.270 zł (dziesięć tysięcy dwieście siedemdziesiąt) od dnia 15 lipca 2016r.;

b/ 2.760 zł (dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt) od dnia 9 marca 2018r.;

III. **ustala** odpowiedzialność na przyszłość pozwanego (...) S.A w W. za skutki wypadku, któremu uległa powódka M. P. w dniu 30 kwietnia 2015r.;

IV. **oddala** powództwo w pozostałym zakresie;

V. **zasądza** od pozwanego (...) S.A w W. na rzecz powódki M. P. tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 7.365,76 zł (siedem tysięcy trzysta sześćdziesiąt pięć 76/100);

VI. **nakazuje** ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu:

a/ od powódki M. P. z roszczenia zasądzonego w punkcie I. kwotę 397,80 zł (trzysta dziewięćdziesiąt siedem 80/100);

b/ od pozwanego (...) S.A w W. kwotę 2.254,20 zł (dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt cztery 20/100).

Sygn. akt I C 715/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu

z dnia 11 kwietnia 2018 r.

Powódka M. P. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. tytułem zadośćuczynienia kwoty 60.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25.06.2015 r. do dnia zapłaty oraz renty skapitalizowanej w kwocie 11.580 zł w związku z opieką osób trzecich, za okres od 30 kwietnia 2015 r. do 31 października 2015 r., wraz z ustawowymi odsetkami od daty doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty, ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległa powódka w dniu 30 kwietnia 2015 r., a także zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podano, że powyższe żądania dochodzone są w związku z wypadkiem komunikacyjnym, jakiemu powódka uległa w dniu 30 kwietnia 2015 r., a którego sprawcą był kierujący samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) P. D.. Kierowca stracił panowanie nad kierowanym pojazdem i zjechał na przeciwległy pas ruchu, doprowadzając do zderzenia z jadącymi z przeciwka rowerzystkami M. P. i A. P. (1), wskutek czego powódka M. P. doznała rozległych obrażeń ciała. Szkada w imieniu powódki została zgłoszona (...) S.A. pismem z dnia 20.05.2015 r. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na rzecz powódki kwoty: 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, 633 zł tytułem zwrotu kosztów opieki, 125 zł tytułem zwrotu kosztów zniszczonych rzeczy osobistych.

Pozwany zaproponował ugodowe zakończenie sporu, poprzez dopłatę na rzecz powódki kwoty 3.000 zł, jednakże strona powodowa nie wyraziła zgody na ugodę. Bezpośrednio z miejsca wypadku powódka została przewieziona karetką pogotowia na Kliniczny Oddział (...) im. Św. J. K. w R.. U M. P. rozpoznano: złamanie otwarte kości udowej lewej, złamanie obu trzonów podudzia lewego, rany szarpane podudzia lewego, liczne rany szarpane okolicy podudzia prawego, wstrząśnienie mózgu. Po opuszczeniu szpitala przez 3 miesiące M. P. była zmuszona prowadzić spoczynkowy tryb życia i pozostawać w pozycji leżącej, w łóżku przystosowanym do jej potrzeb. W tym czasie powódka była całkowicie zdana na pomoc rodziny i przyjaciół. Bliscy musieli pomagać powódce w czynnościach związanych z higieną osobistą, zmianą pozycji, przygotowywaniem i podawaniem posiłków.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 6 lipca 2016 r., sygn. akt I Nc 141/16, Sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 28 lipca 2016 r., pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów zastępstwa postępowania wg norm przepisanych. Podniósł przy tym, że wypłacone na rzecz powódki kwoty w całości rekompensują krzywdę doznaną przez powódkę, zaś żądania ponad przyznane kwoty są wygórowane i winny zostać oddalone. W ocenie pozwanego, fakt sprawowania opieki nad powódką w zakresie przez nią wskazanym w pozwie, nie został w żaden sposób udowodniony. W ocenie pozwanego brak jest podstaw do ustalenia jego odpowiedzialności na przyszłość za skutki wypadku z dnia 30 kwietnia 2014 r. Zdaniem pozwanego, biorąc pod uwagę dokumentację medyczną powódki, wszystkie skutki wypadku zostały już ujawnione i brak jest podstaw do założenia, iż w przyszłości wystąpią jakieś dodatkowe problemy zdrowotne powódki wynikające ze zdarzenia.

W dniu 14 lutego 2018 r. powódka zmodyfikowała żądanie pozwu w ten sposób, że rozszerzyła żądanie pozwu w zakresie renty skapitalizowanej w pkt II pozwu. Wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 13.030 zł tytułem skapitalizowanej renty uzupełniającej w związku z opieką osób trzecich, za okres od dnia 30 kwietnia 2015 r. do dnia 17 marca 2016 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności od kwoty 11.580 zł od daty doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.450 zł od daty doręczenia pozwanemu odpisu rozszerzenia pozwu do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 30 kwietnia 2015 r. w miejscowości K. P., P. D. który kierował samochodem marki F. (...), o nr rej. (...) stracił panowanie nad kierowanym pojazdem i zjechał na przeciwległy pas ruchu, doprowadzając do zderzenia z jadącymi z przeciwka rowerzystkami M. P. i A. P. (1)

(dowód: informacja z Komisariatu Policji w S. – k. 12)

Bezpośrednio po wypadku powódka była hospitalizowana w Szpitalu Wojewódzkim Nr (...). J. K. w R., gdzie przebywała w dniach od 30 kwietnia 2015 r. do 8 maja 2015 r. W wypadku doznała ona otwartego złamania lewego uda 1 stopnia, złamania trzonów kości goleni lewej, rany szarpanej goleni lewej, rany szarpanej goleni prawej oraz wstrząsu mózgu z urazem głowy. W dniu urazu została zaopatrzona operacyjnie. Wykonano otwartą repozycję i stabilizację gwoździem śródszpikowym złamania uda i podudzia lewego, opracowano chirurgicznie rany goleni prawej.

(dowód: opinia biegłego ortopedy i traumatologa - k. 391-392; karta informacyjna z dnia 8 maja 2015 r. k.26)

Dalsze leczenie powódka kontynuowała w (...) w R.. Przez dwa miesiące po urazie powódka miała znaczne ograniczenie własnej lokomocji, poruszała się z dwoma kulami łokciowymi. Po 3 miesiącach od urazu zaczęła chodzić z jedną kulą łokciową, a po 6 miesiącach bez kul. Powódka nadal pozostaje w trakcie leczenia i rehabilitacji. Oczekuje na usunięcie implantów stabilizacyjnych złamania.

(dowód: opinia biegłego ortopedy i traumatologa - k. 392; zeznania powódki na rozprawie z dnia 4 kwietnia 2018 r. – k.461v)

Decyzją Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w N. z dnia 16 czerwca 2015 r. powódka została uznana za osobę znacznie niepełnosprawną na okres od 30 kwietnia 2015 r. do 30 czerwca 2016 r., przy czym w decyzji wskazano, iż powódka wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, a także okresowo wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki.

(dowód: orzeczenie o niepełnosprawności z dnia 19 czerwca 2015 r. – k. 86)

Powódka w chwili wypadku miała 18 lat, pobierała naukę w szkole średniej.

Decyzją Dyrektora Zespołu Szkół w S. z dnia 7 września 2015 r., na wniosek oraz na podstawie zaświadczenia lekarskiego z dnia 4 września 2015 r. zwolniono ucznia M. P. z uczestnictwa w zajęciach wychowania fizycznego.

(dowód: decyzja nr (...) w sprawie zwolnienia ucznia z realizacji zajęć wychowania fizycznego – k. 85)

Decyzją Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w N. z dnia 19 lipca 2016 r. powódka została uznana za osobę znacznie niepełnosprawną na okres od 30 kwietnia 2015 r. do 31 lipca 2018 r., przy czym w decyzji wskazano, iż powódka wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby.

(dowód: orzeczenie o niepełnosprawności z dnia 19 lipca 2016 r. – k. 344)

Decyzją Dyrektora Zespołu Szkół w S. z dnia 19 września 2016 r., na wniosek oraz na podstawie zaświadczenia lekarskiego z dnia 9 września 2016 r. zwolniono ucznia M. P. z uczestnictwa w zajęciach wychowania fizycznego.

(dowód: decyzja nr (...) w sprawie zwolnienia ucznia z realizacji zajęć wychowania fizycznego – k. 85)

W wyniku wypadku z dnia 30 kwietnia 2015 r. powódka doznała urazu wielomiejscowego w postaci:

- urazu uda lewego, co spowodowało uszczerbek na zdrowiu w wymiarze 10%,
- urazu goleni lewej, co spowodowało uszczerbek na zdrowiu w wymiarze 10%,
- ran goleni prawych, co spowodowało uszczerbek na zdrowiu wymiarze 6%,
- ran pięt, co spowodowało uszczerbek na zdrowiu 2x2%.

Zatem łączny trwały uszczerbek na zdrowiu powódki pod względem ortopedycznym wynosi 30%.

U powódki stwierdzono chód z utykaniem na lewą kończynę dolną, wychudzenie uda lewego średnie około 5 cm, zanik mięśnia czworogłowego. Blizny pooperacyjne i pourazowe uda blade, suche i przerośnięte. Wyczuwalny konflikt zespolenia kości udowej z tkankami miękkimi w części obwodowej uda. Ograniczenie zgięcia kolana lewego o 20 stopni, wyprost kolana pełen. Cechy zespołu bolesnego przyparcia rzepki. Blizna pourazowa goleni lewej 5cmx10cm, przerośnięta. Deformacja goleni lewej w miejscu złamania piszczeli wyczuwalna w badaniu palpacyjnym. Blizny liczne goleni obustronnie, przerośnięte. Pełen ruch stawu skokowego lewego i prawego. Blizny okolicy pięt obustronnie blade, suche, zaciągające, bolesne palpacyjnie.

(dowód: opinia pisemna biegłego ortopedy traumatologa – k. 391).

W chwili wypadku, jak i obecnie powódka zamieszkiwała i zamieszkuje z rodzicami. Posiada wykształcenie średnie. Planuje pójść na studia, ale z powodu konieczności przebycia zabiegu operacyjnego, odłożyła tę decyzję na przyszły rok.

Przed wypadkiem z dnia 30 kwietnia 2015 r. powódka była całkowicie zdrowa, udzielała się społecznie, była osobą aktywną, która lubiła grać w piłkę nożną, siatkówkę, chodziła także na basem.

(dowód: zeznania powódki na rozprawie z dnia 4 kwietnia 2018 r. – k.461v)

Po wypadku powódka czuje się osobą niesprawną, mniej atrakcyjną. Posiada obniżone poczucie własnej wartości, atrakcyjności fizycznej i kobiecości. Odizolowała się od otoczenia, unika bliskich relacji z innymi, ostrożnie nawiązuje relacje wątpiąc w intencje innych ludzi. Unika eksponowania siebie, a bezpieczeństwa poszukuje w tym, co już sprawdzone i pewne. Wypadek obniżył jej wiarę w swoje możliwości i realizację życiowych planów i marzeń. Biorąc pod uwagę okoliczności zdarzenia, a także objawy kliniczne występujące u powódki można stwierdzić u niej obecność zaburzeń adaptacyjnych depresyjno-lękowych przemijających. Objawy były najbardziej nasilone po wypadku i z biegiem czasu doszło do przygaśnięcia i kolejno ustąpienia objawów. Nadal jednak zaznaczone są u badanej objawy zmian psychologicznych związanych głównie z dyskomfortem wynikającym z ograniczeń ruchowych, okresową bolesnością kończyny, jak również w związku z brakiem akceptacji wyglądu fizycznego, ograniczeniami w rolach społecznych oraz lękiem przed kolejnymi zabiegami medycznymi. Ograniczenia doznawane przez powódkę w życiu codziennym dotyczą nie tylko sprawności ruchowej, ale również ograniczeń społecznych. Powódka nie może uczestniczyć w typowych aktywnościach wiążących się z sytuacjami odpoczynku i nawiązywania nowych relacji – typu dyskoteki, aktywności sportowe. W chwili obecnej nie potrzebuje leczenia farmakologicznego, nie wymaga również bezwzględnie oddziaływań terapeutycznych pod kątem objawów klinicznych, bo te uległy wycofaniu.

(dowód: opinia pisemna biegłego psychologa – k. 374-375)

Łączny wymiar koniecznej pomocy w zakresie opieki osób trzecich nad powódką w okresie od 30 kwietnia do 8 maja 2015 r. to 18 godzin (9 dni x 2 godz.). Powódka w tym czasie przebywała w szpitalu, gdzie wymagała pomocy w wymiarze 2 godzin dziennie ze strony osób trzecich w czynnościach takich jak: zadbanie o samopoczucie pacjenta, uzyskiwanie informacji od lekarzy o stanie zdrowia pacjenta, dostarczanie dodatkowego pożywienia według indywidualnych potrzeb, pomoc lub zadbanie o higienę, pomoc przy załatwianiu potrzeb fizjologicznych, dostarczanie z domu czystej bielizny, pomoc w jej zmianie.

Z kolei w okresie od 9 maja 2015 r. do 20 czerwca 2015 r. powódka pozostawała w domu, potrzebując opieki osób trzecich wymiarze 8 godzin dziennie przez 43 dni. Powódka w tym czasie nie była w stanie samodzielnie funkcjonować. Wymagała pomocy w czynnościach życia codziennego: myciu, kąpaniu, przygotowaniu posiłków, zmianie opatrunków, czynnościach wymagających wysiłku fizycznego, pomocy w organizacji spraw związanych z leczeniem i rehabilitacją. W tym czasie pomoc osób trzecich polegała również na praniu, sprzątanii, robieniu zakupów, załatwianiu spraw urzędowych. W okresie od 21 czerwca 2015 r. do 31 października 2015 r. powódka kontynuowała leczenie i rehabilitację. Powódka wymagała opieki osób trzecich w wymiarze 5 godzin dziennie przez okres 133 dni. W

okresie od 1 listopada 2011 r. do 17 marca 2016 r., kiedy specjalista stwierdził, że powódka porusza się samodzielnie, chora wymagała w dalszym ciągu pomocy osób trzecich w mniejszym wymiarze. Powódka wymagała: wykonywania czynności wymagających wysiłku fizycznego, dźwigania, podnoszenia, robienia zakupów, dowożenia na wizyty i badania kontrolne, pomocy w organizacji spraw związanych z leczeniem i rehabilitacją. Powódka potrzebowała opieki osób trzecich w wymiarze 2 godzin dziennie przez okres 138 dni. Stawka godzinowa za opiekę wynosi 10 zł

(dowód: opinia biegłej z zakresu pielęgniarstwa B. R. – k. 419-432)

Bezspornym w sprawie jest, że pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej pojazdu, który uczestniczył w wypadku w dniu 30 kwietnia 2015 r.

Pismem z dnia 20 maja 2015 r. powódka zgłosiła szkodę pozwanemu (...) S.A w B., szkodę wynikającą z wypadku z dnia 9 kwietnia 2015 r. i zwróciła się o wypłatę zadośćuczynienia w kwocie 100.000 zł.

Decyzją z dnia 20 kwietnia 2016 r. pozwany ostatecznie przyznał powódce dodatkowe zadośćuczynienie w kwocie 10.000 zł. Razem pozwany wypłacił powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 40.000 zł oraz kwotę 125 zł tytułem kosztów opieki, kwotę 633 zł tytułem kosztów przejazdu i kwotę 290 zł tytułem zniszczonych lub uszkodzonych rzeczy osobistych.

(dowód: pismem zgłoszenie szkody osobowej z dnia 20 maja 2015 r. – k.14, decyzja z dnia 20 kwietnia 2016 r. – k. 22).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zeznań powódki przesłuchanej w charakterze strony oraz zeznań świadków, dokumentów urzędowych i prywatnych złożonych do akt przez strony oraz uzyskanych przez Sąd akt szkody oraz opinii biegłych: traumatologa-ortopedy, psychologa i z dziedziny pielęgniarstwa.

Ustaleń faktycznych dokonano na podstawie dokumentów urzędowych i prywatnych szczegółowo opisanych przy dokonywaniu poszczególnych ustaleń faktycznych. Dowody te nie budziły wątpliwości Sądu, nie były też kwestionowane przez żadną ze stron.

Na podstawie akt szkody ustalono przebieg postępowania likwidacyjnego, a w szczególności to, jakie kwoty i kiedy pozwany wypłacił powódce i jakie roszczenia i kiedy zostały zgłoszone przez powódkę.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków i powódki przesłuchanej w charakterze strony w zakresie okoliczności jej sytuacji osobistej, zawodowej i trybu życia przed wypadkiem, obrażeń doznanych w wypadku, przebiegu leczenia i aktualnej sytuacji życiowej. Zeznania te są zbieżne ze zgromadzonymi dokumentami oraz opiniami biegłych uznanymi przez Sąd za wiarygodne.

Za miarodajny i pełnowartościowy dowód, Sąd uznał opinię biegłej psycholog M. P.. Biegła w opinii wyczerpująco odpowiedziała na pytania w skierowanym do niej zaleceniu, zwłaszcza w zakresie rozmiaru doznanych przeżyć psychicznych jakie doznała powódka w związku ze zdarzeniem z dnia 30 kwietnia 2015 r.

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała opinia biegłego ortopedy-traumatologa W. P., albowiem dostarczyła ona Sądowi podstaw do ustalenia rodzaju doznanych przez powódkę urazów. Z opinii tej wynika jakiego rodzaju cierpienia, dolegliwości bólowe i ograniczenia narządu ruchu wiązały się z leczeniem powódki, a także jakie występują obecnie.

Sąd obdarzył przymiotem wiarygodności opinię i opinie uzupełniające biegłej z zakresu pielęgniarstwa B. R. w zakresie w jakim wskazywała na dzienny wymiar opieki osób trzecich nad powodem w trakcie jego leczenia szpitalnego i pobyków w domu.

Sporządzonym w sprawie opiniom Sąd dał wiarę w całości uznając je za pełnowartościowe dowody. Są one rzetelne i fachowe, opracowane zgodnie z aktualnym stanem wiedzy. Wnioski płynące z opinii są stanowcze, logiczne i należycie uzasadnione, biegli ustosunkowali się do zgłoszonych zarzutów, a opinie ostatecznie nie były kwestionowane.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Pozwany w toku procesu uznał swoją odpowiedzialność za skutki jakie w wyniku wypadku poniosła powódka, sporna pozostała jedynie wysokość dochodzonego roszczenia, albowiem poniesiona przez nią szkoda w ocenie pozwanego została w całości wyrównana w toku postępowania likwidacyjnego.

Odpowiedzialność pozwanego wynika z art. 9 ust. 1, art. 9a i art. 34 § 1 ustawy z dn. 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym funduszu gwarancyjnym i polskim biurze ubezpieczycieli komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 473) w zw. z art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 kc oraz art. 444 § 1 i § 2 i art. 445 § 1 kc.

Z tytułu zadośćuczynienia powódka domagała się zasądzenia kwoty 60.000 zł, która w jej ocenie, przy uwzględnieniu wypłaconej w postępowaniu likwidacyjnym sumy 40.000 zł (łącznie 100.000 zł), stanowi odpowiednią rekompensatę odniesionych przez nią bólu i krzywd.

Powódka roszczenie swoje oparła na brzmieniu art. 445 § 1 kc, który stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Krzywda to niemajątkowy skutek naruszenia dóbr osobistych, wywołanych uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia. Uszczerbki te mogą natomiast polegać na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach bezpośrednio związanych ze stanem zdrowia, ale też z jego dalszymi następstwami. Kwestia ustalenia krzywdy ma podstawowe znaczenie dla określenia odpowiedniej sumy, która miałaby stanowić jej pieniężną kompensatę. Z rozmiarem krzywdy i wielkością należnego zadośćuczynienia w żadnym razie nie jest jednak równoznaczny ustalony stopień utraty zdrowia. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 października 2005 r., I PK 47/05, Monitor Polski 2006, nr 4, s. 208). Ze względu na niewymierność krzywdy, określenie w konkretnym wypadku odpowiedniej sumy pozostawione zostało Sądowi, który dysponuje w takim wypadku większym zakresem swobody, niż przy ustaleniu szkody majątkowej i sumy potrzebnej do jej naprawienia. Nie oznacza to jednak, by ocena Sądu nie poddawała się weryfikacji pod kątem jej zgodności z dyspozycją art. 445 § 1 kc. Kryteria istotne przy ustaleniu „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia to: rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpienia, wiek poszkodowanego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, Lex nr 198509). Wszystkie te kryteria winny być odniesione do okoliczności związanych z pokrzywdzonym, przy zastosowaniu zobiektywizowanych kryteriów oceny.

Sąd podzielając twierdzenia strony powodowej oraz mając na uwadze opinię biegłych z zakresu ortopedii-traumatologii, psychologii, a także z zakresu z dziedziny pielęgniarstwa uznał, że zasadna będzie rekompensata krzywdy jakiej doznała powódka w łącznej kwocie 90.000 zł. Wziął w tym zakresie pod uwagę rozstrój zdrowia, stanowiący bezpośredni skutek wypadku, rozmiar cierpień jakich powódka doznała w związku z krytycznym zdarzeniem oraz późniejsze leczenie i czas jaki upłynął od wypadku. M. P. doznała otwartego złamania lewego uda pierwszego stopnia, złamania trzonów kości goleni lewej, rany szarpanej goleni lewej, rany szarpiane goleni prawej oraz wstrząsu mózgu z urazem głowy. Urazy te spowodowały trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 30%. Urazy te miały charakter poważny i spowodowały one istotne ograniczenie w życiu codziennym powódki. M. P. doznawała znacznych ograniczeń w samoobsłudze i czynnościach dnia codziennego przez okres trzech miesięcy po wypadku. Wymagała pomocy osób trzecich w wykonywaniu codziennych czynności, takich jak np. czynności higieniczne, przygotowywanie posiłków, zmiana opatrunków czy zawożenie do lekarza. Wypadek jaki przeżyła zaburzył jej poczucie bezpieczeństwa. W wyniku wypadku doznała zaburzeń depresyjno-lękowych będących skutkiem tego zdarzenia i jego konsekwencjami. Do chwili obecnej zaznaczone są u powódki objawy zmian psychologicznych związanych głównie z dyskomfortem wynikającym z ograniczeń ruchowych, okresową bolesnością kończyny, jak również z brakiem akceptacji zmian wyglądu fizycznego, ograniczeniami w rolach społecznych oraz lękiem przed kolejnymi zabiegami. Powódka nie może uczestniczyć w aktywnościach jakie towarzyszyły jej przed wypadkiem – typu gra w piłkę nożną czy siatkówkę.

Wszystkie te okoliczności wskazują, że rozmiar krzywdy był znaczny i przemawiają za przyznaniem powódce zadośćuczynienia w kwocie 90.000 zł, która jest adekwatna do poniesionej przez nią krzywdy wyrażającej się przede wszystkim w odczuwalnym bólu i cierpieniu jakie pociągnął za sobą wypadek. Nie można pominąć faktu, że powódka została uznana za osobę niepełnosprawną. Ostatecznie, mając na uwadze przyznaną w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 40.000 zł, na rzecz M. P. tytułem zadośćuczynienia zasądzono sumę 50.000 zł.

Zadośćuczynienie ma na celu rekompensatę wszelkich skutków wypadku o charakterze niematerialnym, ale musi być miarkowane i musi odnosić się do realiów społeczno-gospodarczych. W pozostałej części, tj. co do kwoty 10.000 zł, Sąd oddalił żądanie w zakresie zadośćuczynienia jako nieuzasadnione.

Powódka domagała się również skapitalizowanej renty. Uzasadniając przedmiotowe roszczenie wskazała ona na koszty poniesione w związku z opieką sprawowaną nad nią przez osoby trzecie w okresie od 30 kwietnia 2015 r. do 31 października 2015 r., a także za okres od 1 listopada 2015 r. do 17 marca 2016 r.

Zgodnie z art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wyniki z tego powodu koszty. Celem tego przepisu jest określenie zakresu i sposobu naprawienia szkody majątkowej na osobie. W razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia poszkodowany może domagać się kompensaty wszelkich kosztów, wywołanych tym stanem, a więc wszystkich niezbędnych i celowych wydatków. W szczególności będą to koszty leczenia, a więc wydatki związane z postawieniem diagnozy, terapią i rehabilitacją poszkodowanego, kosztami transportu, kosztami odwiedzin i opieki osób bliskich, kosztami szczególnego odżywiania i pielęgnacji, kosztami nabycia specjalistycznej aparatury rehabilitacyjnej, zwrotem utraconego zarobku, czy też zniszczonych rzeczy.

W przedmiotowej sprawie powódka bez wątplenia wykazała, że powstałe po jej stronie zwiększone potrzeby dotyczące opieki osób trzecich stanowią następstwo czynu niedozwolonego. Odnośnie natomiast wysokości należnej renty Sąd oparł się na opinii biegłej z zakresu pielęgniarstwa która wskazała, że pomoc niezbędna powódce w okresie od 30 kwietnia 2015 r. do 17 marca 2016 r. wyniosła 1303 godziny: w okresie od 30 kwietnia do 8 maja 2015 r. w wymiarze 2 godzin dziennie przez 9 dni (9 dni x 2 godz. x 10 zł), od 9 maja 2015 r. do 20 czerwca 2015 r. w wymiarze 8 godzin dziennie przez 43 dni (43 dni x 8 godz. x 10 zł = 3440), w okresie od 21 czerwca 2015 r. do 31 października 2015 r. w wymiarze 5 godzin dziennie przez okres 133 dni (133 dni x 5h x 10 zł = 6.550 zł) oraz w okresie od 1 listopada 2011 r. do 17 marca 2016 r. w wymiarze 2 godzin dziennie przez okres 138 dni (138 dni x 2h x 10 zł = 2760 zł) przy przyjęciu niespornej stawki 10 zł za godzinę jej sprawowania, Sąd zasądził na rzecz powódki z tego tytułu kwotę 13030 zł.

Powódka domagała się również ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku, któremu ulegała w dniu 30 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 lutego 2009 r., sygn. akt III CZP 2/09, Lex nr 483372 przyjął, że pod rządem art. 442¹ § 3 kc powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości. Wobec powyższego poszkodowana może wnosić nie tylko o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, ale także o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za szkodę mogącą powstać w przyszłości w związku z doznanymi obrażeniami ciała i rozstrojem zdrowia. W związku z tym, że nie wszystkie szkody na osobie zawsze powstają jednocześnie ze zdarzeniem, które wywołało uszkodzenie ciała, poszkodowany nie może zatem, występując z powództwem o świadczenie, określić wszystkie skutków zaistniałego wypadku, które jeszcze się nie ujawniły, a których wystąpienie jest prawdopodobne. Po zdarzeniu mogą ujawnić się kolejne jego następstwa, których z uwagi na indywidualne właściwości organizmu, przebieg leczenia czy rehabilitację przewidzieć nie można. Jak wynika z opinii biegłego z zakresu ortopedii-traumatologii powódka wymaga usunięcia implantów stabilizujących złamanie oraz rehabilitacji i usprawnienia po powyższych zabiegach. Trzeba podkreślić, że materiał dowodowy sprawy daje podstawy do przyjęcia, że po wydaniu wyroku mogą ujawnić się kolejne skutki wypadku. Powódka w dalszym ciągu jest w trakcie leczenia, a usunięcie implantów jest możliwe po uzyskaniu pełnej przebudowy miejsc złamania z konsolidacją tkanki kostnej. Biegły ocenia, że okres potrzebny do pełnej przebudowy miejsc złamania z konsolidacją

tkanki kostnej może zająć około 2 lat. Z tego względu uzasadnione było ustalenie, że strona pozwana będzie ponosić w przyszłości skutki wypadku z dnia 30 kwietnia 2015 r.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. i art. 14 dnia 22 maja 2003r. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 Nr 124, poz. 1151 z późniejszymi zmianami). Zgodnie z tym ostatnim przepisem zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (ust. 1). W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Zawiadomienie o szkodzie zostało dokonane w dniu 20 maja 2015 r. Mając na uwadze ustalony stan faktyczny, trwający proces leczenia, nie było możliwe przeprowadzenie likwidacji szkody w terminie ustawowym terminie 30 dni. Skoro jednak pozwany decyzję ustalającą ostateczny wymiar zadośćuczynienia wydał w dniu 20 kwietnia 2016 r., oznacza to w ocenie Sądu, że uznał pozwany, że w tej dacie dysponował wszelkimi informacjami niezbędnymi dla prawidłowego naprawienia szkody. Powyższe uzasadniało zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki odsetek za opóźnienie od dnia 21 kwietnia 2016 r. tj. od dnia następnego po wydaniu ostatecznej decyzji w postępowaniu likwidacyjnym.

Na tej samej zasadzie zostały zasądzone odsetki za opóźnienie od renty skapitalizowanej. Pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem roszczenia:

- od kwoty 10.270 zł od dnia 15 lipca 2016 r. tj. od dnia następnego po dniu doręczenia pozwu;
- od kwoty 2.760 zł od dnia 9 marca 2018 r. tj. od dnia doręczenia rozszerzenia pozwu.

Nie jest uzasadnione zasądzenie odsetek do kwoty 11.580 zł od dnia doręczenia odpisu pozwu. Powód żądał początkowo takiej kwoty z tytułu renty, lecz za konkretny, opisany w pozwie czasokres tj. 30.04.2015- 30.10.2015 r. Suma należna z tytułu renty za ten okres to 10.270 zł, stąd odsetki od daty doręczenia pozwu mogły dotyczyć tylko jej. W piśmie z dnia 14.02.2018 r. powód dochodził renty co prawda w identycznej kwocie 11580 zł, lecz za odmienny czasokres – tj. 30.04.2015 - 17.03.2016 r. Żądanie renty za okres późniejszy niż wskazany w pozwie, czyli po 31.10.2015 r. zostało więc zgłoszone dopiero w piśmie rozszerzającym pozew i odsetki mogły zostać przyznane w tym zakresie nie wcześniej, niż od daty doręczenia pozwanemu odpisu tego pisma.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc.

Łącznie wszystkie koszty poniesione w procesie wynosiły 17.156,19 zł, z czego powódka poniosła koszty w wysokości 9.939 zł (tj. 1.722,19 zł wynagrodzenie biegłych, 1.000 zł opłata od pozwu i 7.200 zł koszty zastępstwa procesowego). Z żądanej kwoty 74.280 zł, powódka utrzymała się ze swoim żądaniem w zasądzonej kwocie 63.030 zł, a więc w ok. 85 %. Tak więc przy rozdzieleniu stosunkowym kosztów, powódka powinna ponieść ok. 15 % tych kosztów, co daje ok. 2.573 zł. Skoro powódka poniosła koszty w wysokości większej, tj. 9.939,19 zł, należało od pozwanego zasądzić na rzecz powódki różnicę w tych kosztach wynoszącą 7.365,76 zł.

Sąd nakazał ściągnąć od stron na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu nieuiszczoną opłatę sądową od pozwu, od której powódka została zwolniona ponad kwotę 1.000 zł Orzekając w tym przedmiocie Sąd oparł się na dyspozycji art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r., o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, który stanowi, że koszty sądowe ponoszone tymczasowo przez Skarb Państwa za stronę zwolnioną od nich obciążają stronę przeciwną, jeżeli istnieją do tego podstawy przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Kwotę brakujących kosztów (2.652 zł) rozdzielono między strony stosownie do wyników procesu tj.

15 % po stronie powódki, nakazując ściągnąć od niej z zasądzzonego roszczenia kwotę 397,80 zł oraz 85% po stronie pozwanego, nakazując ściągnąć od niego kwotę 2.254,20 zł.

ZARZĄDZENIE

(...).